

Hebr. G. 227

Lerner

דער

צווייענדיגער תנאים

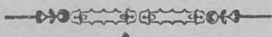
אדער

אויך מיר אנבאי

אראמאן, אונג פילדער פון געמיינעם לעבען.

511

ג. ח. לעוונער.

ווילנא

שנת תרנ"ה רפ"ק

ДВОЙНАЯ ПОМОЛВКА.

Разказъ Г. Х. Левнера.

Соб. изд. Л. Л. Маца.

В И Л Ъ Н А.

Въ типографіи Л. Л. Маца, на Квасномъ

переулкѣ, д. № 1195/6

1897 г.

מלאכה
מאן, נא
שום נא
פאר ווי
קדק, ב
פ
נואכען,
(אומזוסס)
גענווייקט
מען קער
ביסעלע
אים אזוי
נארמליך
פיוויל
בדור; ג
איבער
לעצט, ת
מינלעך
נאר ווי
פיווילען
אין בידי
מרפה,
קומענדי

Дозволено цензурою 4 Сентября 1897 г. Вильна.

Л. В. Л. В.
Л. В. Л. В.

Л. В. Л. В.

1.

פיוויל דער לאנגער האט געהאט אבערוך פאר אנומען בעל
מלאכה, פאר אנומען שניידער, און פאר אשטילען צרליבען יונגען
מאן, נאר גיט גאר פאר קיין קלוגין, פאר ארעכטען בר דעת.
דעם אמת נאנענדיג, האט קיינער פון אים, פון פיווולען קיין
שום נארעשקייט גיט גיזעהן און גיט גיהערט; נאר פאר וואס איז ער
פאר ווינט גינען ביים עולם פאר אנאר? איז גיט דא קיין אנדער
קבה, מיידען וויא זיין נויב, זיין פעשע הונגע!

פיוויל דער לאנגער איז אוינגער מאן, סך הכול אגאהר אהן
נואכען, נאך זיין חתונה; אהויבער איז ער, ארינער וויא אלולב
(אומזיסט מיינט איר, רופט מען אים דער לאנגער)? מיט איין אויס
גענוויקט שניידערשין פנים, דער צו אמאדנע בריימע נאו, וואו
מען קערט זיך, וואו מען קוקט, געהט מען גאר נאו, און אהיפוש
ביסעלע היקערדיג, פון שטענדיגען זיצען; און דאס אלעס האט
אים אזוי געפאקט, אסאך מער וויא אנדערע פלי קודש ווישע
נארמילקעס, אדער וויא אנדערע שניידער נגידים ווישע געשירזת.
פיוויל איז פון פל גמו גינען אשטילער, אפרומער, און איין צרליבער
בהור; עס קאן זיין אז זיין גיט שיינער פנים, וואס זיינע חברים פלעגען
איבער אים, קאנען יעדער ארויס זאגען זיין חכמה, זיין ווייז, זיין
לצנות, האט אים אפ געזונדערט, פון זיי אלעמען; און עס איז
מיגלעך, אז ביי אים איז ער פיוויל גינען אפרומער אשטילער בהור;
נאר וויא דאס איז, קאן קיינער גיט זאגען, אז ער האט געזעהן
פיווולען אין שיינק, אין ביר-האלע, אדער שפילענדיג אין קארטין,
אין ביליארד, אדער רייכערינדיג אפאפיקאס אום שבת, געשענדיג
טרפה, ובדומה; הלילה! פיוויל האט אפילו קיין מאל גיט גיפראברט
קיסענדיג שבת, יום טוב אין שול, שטיין מיט זיינע חברים,
שניידער (צווייענדיגער תנאים)

שניידער יונגען, זיין גליקען, און בשעת דער עולם דאוויגט,
 שטייט מען אין פאר הויז, אדער אויפן שור הויף, יעדער אויס
 געפויגט אפ גענאלט, אפ געשאפען, אפ געשקראכעט, יעדער אויס
 געצירט וויא אפן סוף, און קען רעט פון אלעס וואס קומט אין
 מזיל אריין, לצנות, גבול פה, מיט נאך אנדערע מאוסע נארעשע
 ווארטלעך; אט פון די אלע חברים האט פייוויל אויס געווייכט; איז
 ער געקומען אין שוהל, האט ער זיך געשטעלט אויף זיין ארט, און
 אפ געשטאנען ביז דעם סוף דאוויגען; און נאך אלעס דעם, איז
 פייוויל געווען אנומער בעל טלאכה, זיין אפ ארבעטען אשטיק
 ארבעט, איז געווען ריין און גלאט, איין מאל ארינומער גענומען
 אקאס, איין מאל גיבראכט צו "פרימערקע" און די ארבעט ליגט גוט
 וויא אויס גענאקען, וויא איין גיקלעכט; אמת די שניידערס פלעגען
 אויף אים זאגען, "ער איז אקריקער פון דעקס וועגען האט יעדער
 גומער שניידער גיגארט אים באקומען, און דער וואס האט איהם
 באקומען פלעגט זיך ריהמען פאר זיינע קונדען" מיר... דארף מען
 געבען שיינערער, בייא מיר ארבעט פייוויל! און דער קונד' האט
 שוין מער אנוארט גיט גערעט, וויסענדיג וויא פאלד אז פייוויל
 וועט דיא ארבעט געוויס גוט זיין!

זיין פעשע חיענע איז אינג ווייבל, מיט דעם יאהר וואס
 נאך די חתונה, איז זיא צוואנציג יאהר אלט; זיא איז גיט קיין
 הויכע, גאר וואס איר פעלט צו די הויך געפינט זיך אין איר גרעב;
 גיט קיין יפת תואר, אבער גיט קיין מאוסע, אדרבה אקוילעדיגער
 פנים, מיט צוויי שיינע שווארצע אויגן גאר אויב די השגחה המ עטוואס
 יא פאר בארגט, און גיט דער געבען איר פנים, קיין אמת'ע שיינקייט;
 האט ער איר איין געמילט אנדערע מצלות, אמילגעלע — "שוועבל
 מיט פעך" איינגעלעע אויף "פרושינעס" אקולגעלע, וויא אנומע
 פייפעלע... און דעריבער האט פייוויל דער לאנגער, פאר די קליינע
 באשעפענעס געצוימערט אסך מער, וויא אקבצן, פאר אצווייליג,
 אקבצן פאר אנדבה געבען, אנביר פאר איין ארימען קרוב... און
 אפילו (צוויינדיגער תנאים)

אפילו
 מען זא
 פלעגט
 צינגעל
 גיט נא
 הארצן
 געגליק
 הייבען
 אים א
 ער גיט
 קאפ,
 באשא
 גיט אי
 אים ר
 פראכט
 פון א
 אלע,
 זאל
 גינגען
 גאר
 געברע

אפילו מער וויא די גבאים אויף ארץ ישראל פושקעס, האבען מוזא
מען זאל וויא גיט הוישד זיין...

זא פלעשע חיענע פלעגט עפענען דעם מעגה לשון? אז זיא
פלעגט דעם לאנגען שניידער, ארויף האפען בייא זיך אויפען
צינגעל, דענסט מאל, האט ער געבעד, — זיין ארש גיט גיפונגען,
גיט גאר אין זיין קליינע דירכהלע, גאר אים איז איינג גיטוען אין
הארצען, איינג אין שטאמ, איינג די גאנצע וועלט! ...

גליקליך איז פייוול גיטוען גענעס טאג, וואס איהם האט אפ-
געגליקט, זיך ארויס האפען פון שטויב איידער עס האט זיך אָנגע-
היפען שימען פון איר מויל שטונארצע מואן, אויף זיין קאפ; האט
אויס אָבער גיט אפ געגליקט, איז ער גיטוען בייא זיין ארבעט, איז
ער גיט אטועק גינגאנען; זיא האט אויס געלאזן פל סמטה צו זיין
קאפ, צוא זיין לייב אונ לעבען, זיא האט איהם פאנגראכין,
פאשאטען, אונ ווידער אויף גינגראבען; גאר ער — גיט איין ווארט,
גיט איין קרויס, גאר גלייך וויא גיט אים מיינט זיא, וויא גיט צו
אויס רעט זיא!

אונ דער דאווענער שווייגען? האט אים בייא זיינע נאָרעשע
פראסטע שבנים גימאכט אשולעכטען נאמען, אנאמען פון אנאר,
פון אפערד!

— אי אפערד, אנרויסער פערד! ... אויף אפערד ביימען
אלע, אפילו איידענע אויף! ...

זיצט וויא אפאנגראבענער, וויא איין אפ געמיששעטער!

— אונ דעם קאפ אירען אויף צווייגען! אונ פון דיא ביינער,
זאל גיט בלייבען איינער אנאנגער!

— וואס ארש אייך טאגס לייט, האט איין אלמע ווייבעל
גינגאנט: זיא וואלט געהאט אפגים וויא אנאש בראט, וואלט ער
גאר גיט אזא פרומער צדיק גיטוען... ער וואלט זיא דיא ביינער
געבראבען, אויף וואס דיא וועלט שטייט! גאר אז מען האט
אשיין (צווייענדיגער תנאים)

זינט,
אויס
ר אויס
ומ אין
נרעשע
ט; איז
ט, אונ
איז
אשטיק
ענטיגען
גט גוט
ולעגען
לעדער
איהם
יך מען
האט
זיווולי

וואס
ז קיין
ירעב;
דינער
טנאום
גקייט;
זינעבל
אנגמע
קליינע
ילינג,
אונ

אשיין פנים'ל, איז גאר אנדערע ווערמער... ער האט זי
פשוט ליב...

— ליב האט ער זי? אונז זי איז אים, אפער אויף?...

— זי דארף אים ניט! וואו איז לעקעש דער ארבעמער?
לעקעש דער פמור?

— פאר נאם פאקע האלט ער אים ביז זיך אין שטוב? פאר
נואם מרייבט ער אים ניט ארויס וויא אהונד?

— פאר נאם? ווייל זי איז הייסט גיט, ווייל זי וועט איהם
פיוולען גיכער דורך זאגען, אונז ארויס מרייבען...

— איז ער דאך פאקע אפמחה, אפערד, בצורת אקס!

— געוויס אזוי, נואם זע רעט מען!

גאר פיוויל ווייס גיט, ער הערט גיט דיא אלע רייד, מיט
דיא אלע לזנות וואס זיינע אלע שפנים מיט דיא שפנות ריידען

ווענן אים, ער זיצט אונז שטעקט, די שטיקל ארבעט; ער גייט
גיט, גאר ער שטעקט זיגענדיג פאר קלערט, פאר מראבט מיט

זייער אוימעדיגע מהשבות; ער מראבט פון זיין ווייבל, פון זיין
פעשע היענען, נואם ער האט זי ליב מיט אמת, נואם צו ליב

איהר, האט ער אפ גימאהן אנרויסע גבלה, נואם גיט נאט אונז
לייט, אונז ער זיך אליין, קאן זיך דאס גיט מוחל זיין... אונז

מראבטענדיג, פון דיא גרויסע עולה נואם ער האט געמאן, איבער
זיין גרויסע ליבשאפט צו פעשע היענען, פיהלט ער, וויא זיין

הארץ פאר גיט זיך מיט בלוט... ער פיהלט, וויא דיא גאדיר
שטעקט אים אין הארצין... פון פאר דראס קוועצט ער צו זאמען

זיינע ציין, ער האפט די שער, אונז גיט זי אשמיץ פון איין ארט
אויפען צווייטען... "נא! נא! נאט צאלט מיר איצט וויא אויף האב

פאר דינט! מראבט ער מיט זיך; ער הייבט אויף זיינע אויגען
צום הימעל, צום נידעריגען פאמאלאק, אונז זיי באנענענען אויפן

וואנט אנקענען איהם היינט איין ארבעטערס בילד... קוקענדיג
אויף דעם בילד, ווערט פיווועלס פנים באדעקט מיט אבלאקע

רויסקייט (צווייענדיגער תנאים)

רויסקייט
קאפ לי
פאר
צוקט
ביין
אז זי
פאר
געליט
מען
ביין
ארץ;
זיך
אנרוי
זי
אונ
דיא
בתי
רובל

רויסקייט, זינע בלויטען קאכען אין איהם; — וואס טרום מען ?
 קלוגע בין איך גינען, חסר דעה, וואס איך האב זיך געלאזען
 איין ריידען אים געמען ! ... און פראכטענדיג דיא פינסטערע
 מקשבות, שפארט זיך פייוויל אפ מיט זיין האנד אויפען מיש, דיא
 קאפ לייגט צו אונעק, און ווערט אנדרעמולט.

2.

ביילקע די דויקסט מיידעל, איז בעקאנט אין גאנץ שטאדט,
 פאר איין עלטער קינד, פאר אנרויסע ברחה, און פאר אנרויסע
 צוכט.

ביילקע איז איתומה, איין עלענדע יתומה, זיא האט גיט
 קיין מאמע מאמע, קיין פריינד: אבט נאחר איז זיא אלט גינען,
 אז זיא איז דעם ערשטען מאל אנרויסען צו פּרעמדע מענשען, און
 פאר צעהען נאחר צייט, האט זיא זיך אויס געוואלנערט, און אויס
 געליטען אסך צרות, אסאך התגרער מיט קעלט; נאר וואס זאל
 מען ריידען? יעדער רבי, יעדער לעהרער וואס ער איז אביסעלע
 בייו, יענער לעדיגט גוט, פאר יענעם האט מען אפשיאי, דרר
 ארץ; אבעסערער לעהרער פון צרות, פון זיין עלענד, פון וואלנערין
 זיך בייא פּרעמדע מענשען איז גיט נא, פון די לעהרער האט ביילקע
 אנרויסע פעולה גיהאט, זיא איז געווארין קלוג, פאר שטאנדיג,
 זיא האט שבל פאקיסען, צו פאטראכטן, באקלערין, וואס גוט
 און וואס שלעכט, וואס שוין און וואס מאוס; ביילקע האט פאר
 דיא צעהן יאר, זיך באקלייט וויא איינע פון דיא פינגסטע בעלי
 במישע מאכטער: זיא האט אנגעקליבען גרייטע געלד צוויי הונדערט
 רובל אויף געבען ארעכטען נון! ביילקען דיא יתומה האבען אלע
 געוואונשען (צווייענדיגער תנאים)

זיא
 ..
 ער ?
 פאר
 איהם
 !
 מיט
 ידען
 גייט
 מיט
 זיין
 ליב
 און
 און
 בער
 זיין
 מדי
 מען
 ארט
 זאב
 זען
 יפין
 דיג
 זקע

געוואונשען, אפילו די בייזשע די ערנסטע בעל חנות'טעם זיא זאל
זיין בייך אונ גליקליך, זיא זאל באקומען אנושען חסן, איין ערליכין
מענשען וויא זיא איז נוערש, וויא זיא פאר דינט פ'שר.

אונ... : אפברכה איז גיט קיין קללה, אט איז אלעמעס ברכות
מקנים געווארין, טא איז גיבען איז גיקומען פרייגע האדע די שטאמ
גבאיטע אונ די שדכינטע פון אלע ביטערע פאר אויסערטע הארצער,
פאר גינעבען ביילקען, אשדוד מיט ויער אפייגעס חסן, מיט אהתן
נואס האט בל המעלות, נואס דיא נאנצע שטאמ קאן אים, מיט
פיוויל דעם לאנגען...

אונ ביילקע האט ויער גוט גיקאנט פיוויל דעם לאנגען,
זיא האט דעם אמת געוואוסט, אז צייט די באפע טריינע האדע
לעבט, האט זיא נאך אזוי פול אמת, וויא דעם מאל גיט גינאנט,
פיוויל איז מאקע איין ערליכער ב'חור, אנוסער מייסטער, אונ האט
גיט קיין שניידערשין נאטור, דער פלגא" לינט גיט ביי אים אויפין
פנים... אמת ער איז גיט קיין "קראסאוויטש" נאר דער פאר איז
ער גפרומער אשטילער ב'חור, גיט וויא דיא אלע שארלאטאנעש,
ער איז אויך אנתום, איין עלענדער, זיך אפ געוואלגערט בל ימיו
בייא פרעמדע לייט, קיין מאל גיט גיהערט פון קיינעם אנוט ווארט
גיט גינעחן אפרייגליכען קוק, אנדאי נועט ער נויסען וויא צו שאצין
אפרזי, אנוטען פריינד, נואס נועט אים היטען וויא דעם לעבען,
נואס נועט אים ליב האבען, אונ געטרייא זיין מיט אמת; אט דיא
אלע מחשבות האט ביילקע איבער גיטראכט אין יענער וויילע נואס
דיא באפע האט זיא גערעט דעם חסן, אונ האט דער צו גינעבען
איר הסבחה, די שמחה פון טריינע האדען, איז גינען אין לשער,
האלב ארפעט איז איר אנגינקען אן אשום טרהה, מסממא איז
דאס אבאשענטע זיך, אונ איה דארף זיין די שליח'טע האט זיא
מיט זיך גיטראכט לויפענדיג אין איין אטהום, צום חסן, הערען
זינע דבורים...

אונ (צווייענדיגער תנאים)

א
פון בייל
אנדער
נאר דע
געוואוסט
פריינד
איצט
אלע פו
אויף א
לאנגען
בייא ב
בעטין
אלע הו
קינדער
די פאן
וויילע
מיט ד
פיוויל
נארט
זינער
אפרא
העכט
איינע
פריינד
פון ק

אוי דער חתן , האט שוין פון נאָגן לאַנג גיהערט ביידענדיג
 פון ביילקעס גוטע מעלות , אינ ווען ער וואָלט גיט געהאט איין
 אַנדער שטויקעלע ארויס קוק . . . וואָלט ער אליין גישיקט אשדכן ...
 נאר דער , ארויס קוק" האט איהם גופֿלאַגטערט" ער האט גיט
 גיוואוסט , אינ גיט גקאָגט זיך געבען איין געזאך . . . אינ אזא גוטען
 פריינד , בייא וועמען פֿרעגען , האט ער אויך גיט געהאט , נאר
 אויבט אז טריינע האדע איז גיקומען , האט זיא אפֿ גיבֿלאזן זיינע
 אַלע פּוסטע הלומות , זיא האט אַראפֿ געזוינען דעס וואַג-שאַל
 אויף איהר זייט .

עס איז מיט צוויי מאַגן שפּעטער גיווען תּנאים ביי פיוויל דעם
 לאַנגען מיט ביילקע די דונקט מיידיל ; דער תּנאים איז גיווען , מאַקע
 בייא ביילקעלעס גוטע בעלה ביתֿמע , אין שטוב , עס זיינען פאר
 בעטין געווען אַפּאר מנגים אַלע פיינע בעלי בתים , פיינע מאַנשין
 אַלע האַבען געוואונשין דיא צווייא יונגע ערלעבע אונ עלענדע
 קינדער פיל גליק , אסאך גוטען מזל , עס איז גיווען ששון ושֿמחה ,
 די באַבע טריינע האדעס שֿמחה איז גיווען גרויס .

נאר וויא אַלע אידישע שֿמחות , גרויַערען זייער אַקליינע
 וויילע , אונ לאַזען זיך אויס מיט טרערען , דאס זעלביגע איז גיווען
 מיט די באַבע טריינע האדעס שֿמחה !

גאַנצע פינף חדשים זיינען פאר בייא גיבאנגען נאָבען תּנאים
 פיוויל מיט ביילקען זיינען שוין אסאך מאל שפּאצירין גיבאנגען אין
 נאָרמען , אין פּלעוואר , ביילקע האט דעם חתן געקויפט אַגוטען
 זיינער , אינ ער זיא , האט גיקויפט פינעףֿעלעך דרייא גאַלדענע ,
 אַפּראַשֿלעט מיט אַקוישעלע ; זייא זיינען איינס פון דיא אַגדערע
 העבסט צו פֿרידען , זייא האַבען שוין זאגאר אויף גיהערט זאָגען
 איינע די אַנדערע "איהר" ! אונ האַבען אים פארביטען אויף דעם
 פֿריינדליכסטען בעסטען וואָרט "די" ; אונ אַט . . . אַט דעט מען שוין
 פון חתונה , מען מאַכט שוין חֿגנות ; גוטע מאַנשען העלפּין דער צו
 יעדער (אוויענדיגער תּנאים)

א זאל
 לייבך
 גרכות
 שטאט
 צער ,
 אַרמן
 מיט
 גען ,
 האדע
 זינס ,
 האט
 זויפין
 איז
 עש ,
 רמיו
 ארם
 אצין
 ען ,
 דיא
 אַאס
 געען
 יער ,
 איז
 זיא
 גרען

ועדער פון זיין צד : אלעס איז שוין פארטיג , אלעס איז שוין צוא
געגרייט , אלע ווארטן , אלע ציילען די טאג , די שעהן , אָס איז
גיבליבין גיט מער וויא צוויי טאג צו דיא התננה .

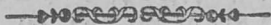
אונ פלוצלונג , האט דער עולם , די גאנצע שטאט אנגיחייבין
בעשין , קאכען , שטורמען , אונ זיך וויגען , אונ וואו צוויי מאנשין
גייען , וואו דריי שטייען , הערט מען גאר : — „נו ? וואס זאגט
איחר צו אזוי איין אָקט . . .“ איז דער שגין גיט ווערט מען זאל אים
זיגע בייגער צו ברעכין ? הא ? וועט אים גאט מוחל זיין ? . . . וויא
נעמט מען א אידישע שטאכטער א יתומה נעפעד , איין עלענדע ,
אונ מען איז אזוי מבוש ? שטייטש צווייא טעג פאר דער חופה ,
ווארפט דוא דיא פלח אונ ווערסט אהמן פאר איין אנדערע !
גאר דיא אלע רייד , אפילו דיא באפע טריינע האדעס
נעשרייען , האבען אויך גאר גיט ניהאלפען , פייוויל דער לאנגער
האט זיך גאנץ ווייניג איבער גישראקען , ער האט גוואוסט אפנים ,
אז אזעלכע „אקטין“ טהוען זיך אָס בייא אידען לרוב , אָפט מאל
אביסעלע גלאטער , אקאפעלע ענדלער , גיט אויף פייווילס שניט
אין גאנצען ; אונ גאך אלעס דינג שאט קיינעם גיט , צוא מורה-
טאנד , אויך גיט צו אור זרוע .

אנוואך פיר אָדער מער האט ביילקעלע זיך גישעמט כבופשת
גנב , גיט געוויזען דיא אויגען , אויף דער טייסער וועלט , אונ
שטיילערהייט האט זיא גיט גיקארנט אין עפליכע הייסע ווארעמע
טרערען ; גאר צום לעצט איז זיא צום שכל גיקומען , אז פטור
ווערען פון אצרה איז בעסער אונ גלייכער , וואס פריער , איידער
מען פאר קריכט צו טייט . . . בעסער איצט וויא איאהר גאך דיא
התננה . . . מין בויש איז גאר אויף די טיילע , אונ זיין „כזיון“ וואס
עס איז בייא אלעמען אין די אויגען אזוי נידעריג , אזוי שפע גינוארין ,
(צווייענדיגער תנאים) בלייבט

בלייבט
גאנצען
אפאמע
א
מיט איז
פאר זיך
פיינערס
ועלפעג
יאהר ד'
פ
זיא איז
אדיקע ,
זיא איר
זיא זיך
פ
גאר , ז
„דארפע
זיי גיט
„מאן ,
„אזיע ,
„קאנעגן
„שטארן
„אשפר
בלייבט

בלייבט אויף אים בינ ! איך וויין איצט אונ צו נועט אפּשער וויינען זיין
נאנצען לעבען, וואס איז ? מיר האבען גיט הלילה קיין גאט ?
אפאמער פון יתומות !

אונ אלע, אלע האבען ביילקעלען גיטרייסט, אלע האבן
מיט איר די נרעסמע מיטלייד גיהאט, יעדער אייגער האט זיא
פאר ויכערט, אז גאט וועט זיא אפ לעבען אסאך בעסערס אונ
פיינערס; ביילקעלע האט זיך בערוהיגט, זיא איז צוריק בייא דיא
וועלכענע גוטע בעלות הבות'שע, פאר בליבען אויף אנאנן
יארר דינען .

3.

פיינעלע די פאפיראסיגמאכערין איז אנוויבל בערך אונאר 35 ;
זיא איז גיט גאר קיין הויכע, גאר דער פאר איז זיא אנגעצטע
אדקע, אונ גיט קיין מאוסע, פון די דאזיגע אומגות, פאר דיגט
זיא איר הוינה בכבוד, אונ טאקע דעריבער, טהאי טעמא, האט
זיא זיך שוין גיגט מיט צנווי מאנען .

פיינעלע האט אקוילעבדיג צינגעל, אונ איז גיט אנראכע
גאר, זיא זאגט: זיין אנכנעת, פאלגען אמאן, אים זיין גיהארבונאם,
דארפען אונ מוזען, גאר יענע ווייבער, וואס הויך קינדלען טויגין
זיי גיט אויף דער ווייסער וועלט אונ טאמער פאר ברוגז זיך דער
מאן, אונ פארט זיך אנועק קיין אמעריקא, קיין אפריקא, קיין
אזוע, קאסט איהר דער ברוגז געזונד מיט לעבען ווארום גיט
גקאנענדיג אליין פאר דינען אלזיין אפרוטה, מוז זיא פון הונגער
שטארבען, אדער אנקומען צו בעמיר ברויס ! גיט אזויא איז
גאשבראט, פון אונזערט ווענען, מאנען די מאנען לויבען אויסען
הויט (צווייענדיגער תנאים)

ן צוא
ז איז
זיבין
אנשין
זאגט
ל אים
וויא
דע
ופה
רע ו'
אדעס
אנגער
גנים
מאל
שגיש
בורח-
בושת
אונ
יעמע
פסור
ידער
דיא
נואם
ארין

„הויט ... מיר וועלען זיך ווייניג בעקומערין , מיר דארפן זיי גיט ;
 „ווילען זיי אויף ... פאלגען , אויף געהארבזאם זיין , אויף שאצען
 פיינער בעסער פון זיך , איז רעכט , אויב גיט דארף מען גיט !“ ...
 אונ די דאזיגע הויבע אינדע , אט די דאזיגע קלוגע מחשבות האט
 פייגעלע ארויס גיזאנט , אונ גימענהט מיט איר ערשטין מאן , אונ
 צווייטען , מאן , פון אויף מארגען גאד דיא חופה ; אונ וויא אויף
 דהכעים האט זיא ביידע מאל , דער אויגליק פאר שליערמ , מיט
 משונעים , מיט עקשנים , אפארטע , להבעיסנקעס , וואס האבן
 גיט גיזאלט מסכים זיין צו איר מיינונג , אונ האבען זיא געוואלט
 דער טייגען , אז זיא מיט איר גאנצע פרנסה האבען בייא אים אפנים
 פון צעהן מאל חוץ , זיא האט גיט ביי זיא קיין שום דעה , קיין
 שום גבוד ; אט האט פייגעלע מלחמה גיהאלטן פאר איר הייליגע
 אידיע , (וויא אלע אידישע איבעראליסטין ... מיט גרויס פייער ,
 מיט מוראדיגע התלהבות , אונ מיט שטענדיגען ווערמעל : „איך
 לאך פון איך מאגס לייט !“ זיא האט זיך אויף די מאגען יעדער מאל ,
 געווארפן , מיט ארייבטער אין האנד , מיט איין אויבער שמויסל ...
 מיט וואס זיא האט פאפאדעט ; דער סוף פון יעדער מלחמה איז
 גיטען , אז זיא איז גיקומען צום רב , מיט אונטער געשקאגענע
 „בעבעעס“ מיט אונטער גיקלאפטע אויגען , מיט סגנים פון פינגער
 אויף אירע שייגע פאקען , אונ פלעגט געמען גט ...

פייגעלע האט גשום אופן גיט געקאנט פאר שטיין , אז דער
 „לעבען“ צווישען מאן אונ פרוי , באשטייט גיט פון האר אונ דינסט ,
 אדער הארינטע אונ קנעכט , מיט איר געמיינעס פאר שטאד .
 האט זיא גיט געקאנט באנעמען , אז מאן אונ פרוי דארפען זיין
 צווישען זיך , לפחות וויא צוויי גוטע ערליכע שותפים , וואס זייגען
 מחויב , יעדער ואך , יעדער עסק , יעדער ענין , בעקלערען אונ
 בעמראכטען , וויא בעמער , אונ גלייכער איז ; יעדער איז מחויב
 אויס הערען דעם צווייטיגס דעה , זיין מיינונג , אונ מיט דעת מיט
 שכל (צווייענדיגער תנאים)

שכל ,
 מיינונג
 ווען ביי
 צד מו
 הנקה
 אגומע
 קלוגע
 מחויב
 איבער
 גיט ב
 שטאר
 קומען
 לעבע
 מןשען
 גיט
 מיט
 וואס
 פשוט
 גיט

גיט
 גיט
 פאר
 יאר
 דריי
 פייגע
 אירע

שׂוֹכֵל, דארפֿען בייִדע צדדים אויס קלייבען, און מסכים זיין צו דעם
 מיינונג וואס בייִדע געפינען אים פאר רעכט, גוט און גלייך; און
 ווען בייִדע דעות ווייזען זיך אויס פאר גלייך און גוט, דאן איז געדער
 צד מחויב עמנואס צפ לאזען פון זיין דעה, מאכטן אשטנקעלע
 הנחה, כדי אז פון בייִדע פעסטע דעות זאל זיך שליסען איין דעה
 אנומע, ביידיגס מחשבות זאלין זיך צו נאמען גיסען אין איין הויכער
 קלוגע גלייכע צעה ומהשבה! אסאך מאל איז געדער שותף מצדו
 מחויב, אויב ער איז גינציג, גימראי די שותפות, צו שנויגין...
 איבער שנוייגען... אריבער לאזען, "גוט שמעלען אויף די פוסלעה"...
 גוט מאכען פון אונארט אקנוארט... מיט אלע מיגליכקייט פאר
 שטארקען דעם אהדות, דעם שלום מיט די ליבשאפט, און לסוף
 קומען זיי, מיט דעם דרך, צו די העכסטע מדנה פון אינגליקליכען
 לעבען. זיי טוערען צוויי גלייכע חברים, צוויי חברים מיט איין
 מחשבה, מיט איין רצון, און מיט איין נשמה! חברים וואס לעבען
 גוט פאר זיך, נאר פאר דעם צווייטען, וואס טיילען זיך לידען
 מיט פריידען גלייכע חלקים; חברים וואס העלפען, וואס שטיצען,
 וואס זארגען, אייגע פאר די אנדערע אין דיא גוטע צייטן, און
 פשיטא בייא די שלעכטע צייטען בשעת ווער פון זיי טערט קראנק,
 גיט געזונד, א. ז. וו.

פייגעלע האט דער פון גוט גענואלט וויסען, נאכען צווייטן
 גט האט זיא געזאגט. — "פון די מאגסלייט, איז איינער ארעכטער
 גיט פאראן, אויס, מער וויל אייך זיי גיט קאנען, איך וועל אצענטע
 פאר זאנען!"

בייא די דאזיגע פייגעלען האט זיך גילערניגט די מלאכה דרייא
 נאהר פסרר אוינער אפוסעלע געקאנטע פעשע חיענע, און פאר די
 דריי נאהר האט זיא אויס גילערניגט דיא מלאכה, צו נאמען מיט
 פייגעלעס טבע, מיט איהר האראקטער, מיט אירע עקשנות, מיט
 אירע באפרייוו...
 (צווייענדיגער תנאים) פעלשע

ג' גיט;
 שאצען
 מ'...
 ת האמ
 זן, אונ
 א אויף
 ג מיט
 האבון
 ענואלט
 אפנים
 קיין
 היידיגע
 פייער,
 : "אויף
 ר מאל,
 יכל...
 זיא איז
 ראגענע
 פינגער

אז דער
 דינסט,
 מאיר,
 זען זיין
 ווייזען
 ען און
 מחויב
 ת מיט

פעשע חיענע איז געווען אמיידעלע אין די יארען וואס אויף
 לענער ניט צוואנגיג, און האט גאנץ ערלעד געשמיידעלט צוא ארבע
 באוועלערין. — צווישען אירע בעקאנטע זייגען געווען דיא צווייא
 באהדים פייוועל דער לאנגער, און לעקעש דער במקור, צוויי שניידער
 ארבעטער וואס האבען גארבעט בייא איהר ברודער חייקול דיא
 קרויטע אייגעל.

פעשע חיענע האט גיחלשט גאך לעקעשעס מרים, און האט
 מיט פייער גישפייט אויף דעם באוסיין פייוולען; לעקעש איז בייא
 איר געווען אמבלאך, און פייוויל אשטיקל בלאמע... פאר לעקעשין
 וואלט זיא אפ געגעבען איר לעבען, און ביי פייוולען אפ גענומען
 זייגע יאהרען און מעג.

חייקל די קרויטע אייגיל (ער איז געווען באמאק אויף איין אויג)
 ער איז אבער געווען אשניידער גיט קיין שומה, ער האט גיוואוסט
 גרונדליך דעם גרויסען חילוק צווישען די צוויי באהורים, אז פייוועל
 איז אמייסקער, און איין ערליכער מעגש, און לעקעש איז אהיצייל,
 אשארלאמאן, און אנאר גישט, ווינט שטויב און רוך, וויסענדיג
 וויא נויט זיין שוועסטער האט אין די פיידע באהורים אפענות, און אויב
 זיא וועט חתונה האבען מיט לעקעש דעם במקור, וועט זיא דיא
 אוינגליקליכסטע זיין אויף דער באנצער וועלט, האט ער זיך גישטעלט
 אויפען מיטען וועג, און גיט דער לאזען צום שדוך מיט לעקעשין.

— גיין מיין שוועסטער! האט חייקל געזאגט: דוא זאלסט
 מיר פאלגען, איה מיין און וויל געוויס ביין טובה, ביין גליק;
 אוינגליקליך וועסט די זיין פאר לעקעשין, דוא קוק גיט אויף זייגע
 איצטיגע חנדלעד, ער וועט דיר באגעבען און וועט אנמלויען דעם
 ערשטען חודש גאך ביין חתונה, ער איז אוינג מיט אבינמל פינגער
 ער וועט דיר דייעע פייער זיגען קאל אמאג צו ברעבען, דו ווייסט גיט
 וואס פאר אכל בויג, אממור דאס איז! אט זעהסט דו, פייוויל, (אויפן
 קוק איז ער דאך אעמעשקע" אמאוסר, אנאר, אבער אין תוך ארביין,
 צווייענדיגער תנאים) איז

איז וויי
 וועקט פ
 האט די
 קאל גע
 אפ דעם
 זעהנדי
 חיענע ג
 אויף פ
 מראכטע
 זיא זאל
 פירען נא
 איר מזל
 פייוולען
 פ
 ער אליין
 אשטעקט
 וויא אשג
 וויל; חיי
 ווארטער
 זיין בלה
 פאר די
 לעבען,
 אקעס פו
 געבען,
 טייטערען

איז נויט צו געפינען אזא פיינעם, ערליכען, אונ שטימען כּחור, דו
וועסט ביי אים ניין די באַנצער דעה, די קאפּ אויף דיא פלייצען; ער
האט דיר ליב, ער חלשט גאָך דיר, ער האט ביר שוין הונדערט
מאל געזאָגט: "ער געסט דיר אַן אַקאַפּקע גון!"

— ער איז דאָך שוין אַהתּן ...

— זאָך דער פּון, זאג איה אים היינט איין וואָרט, זאָגט ער
אַפּ דעם שדוף, דאס איז ער אַהתּן גינואַרען פון צרות, פון יסורים,
זעהענדיג אז דו ווילסט אים גיט ...

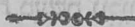
— ריכטיג, אזוי מיינער בין איה בייא אים? האט פעשע
חיענע געזאָגט: "אַדרבּה, פּאַלג איה דיר מיין ברודער! ...". אונ
אויף פעשע חיענעס ליפעלעך האט זיך גיווינען אַשמיכעלע
טראַכטענדיג, אז אין אַהתּן נאָרט זיא דאָך האַפּען אזא מאן, נואם
זיא זאל קאנען זיין איבער אים אַניוועלטיגערען, וואס זיא זאל קאנען
פירען באַנצער "ראַנדעס" אז איהר ווירטען פייגעדע, זאל מַקנא זיין
איר מול, — דעם זעלביגען טאג האט הייכל איבער גערעט מיט
פיוולען, אז זיין שטועקטער איז סאַגלאַסנע נוערין זיין בלח אונ פרוי.

פיוויל האט בלשעת בעשעה גיקנועצט אפיקעל מיט די אפּקלען,
ער אליין האט אזיך פאר שטאנען, אז ער וועט מאן אַגרויסע גבּחה,
אַשרעקריבע עולה; גאר פיוויל איז גענוען, וויא אַשמיקל מייג,
וויא אַשמיקל וואקס, נואם געדער האט זיא געקאנאט קנעטין וויא ער
וויל; הייקף האט אפערמל שעה גירעט, עטליכע הייסע ווארעמע
ווארטער אונ האט גיפזעלט בייא פיווילען; פיוויל האט אפּ געזאָגט
זיין בלח; זיין ביילקעלען, אונ איז אַהתּן גינואַרען פאר פעשע חיענען,
פאר די מיידיל נואם ער האט זיא אלע מאל ליב געהאט, וויא דעם
לעבען, אונ נואם מער זיא איז פון אים געלאפּען, אויף אים גישפייט
אַרעם מער, האט ער זיא ליב באַקומען, אונ גרייט גענוען אפּ
געבען, זיין באַנצער לעבען, פאר דיא מצאָה, פאר דעם
שייערען אויפּר ...

נאר (צווייענדיגער תנאים)

אויף
אלע
אזויא
ינדער
דיא
האט
בייא
זעשין
נאכען
אזיג
אוקט
יוועל
ציל,
ענדיג
אויב
דיא
זעלט
ן
לסט
ליק;
זייע
דעם
גער
ז גיט
אויפּן
אריין

נאר דער נארעשער פייוויל, האט זיך גענארט, מוזא'דיג אפ
 גענארט, זיין טעות האט ער באלד אויף דיא צווייטע וואך, נאר
 זיין התנהגה ארויס גיזען, נאר העלפען האט ער זיך גיט געקאנט;
 פייווילס צרות זיינען גיטואקסען פון שעה צו שעה; פעשע חיענע
 האט אויף אים גיהאדשענועט מיט איר גאנצע מאכט און קראפט,
 דער ערנסטער אויבערהאר באגייט זיך מיט זיין פאר זיגדיגשען
 קאמפערזשניק פיל בעסער; נאר מיט דיא אלע קולות, קללות,
 גוואלדען, געשרייען, אויך מיט די אפמע שטילע קניפ" וואס פעשע
 חיענע פלעגט אים פייוולען מכבד זיין במקום איין איבעררייסען,
 במקום אומיטאג, איז ער שוין גענואהנט געווען, נאטור וויא דער
 אקס מיט זיין שאקע, ער האט געשווינגען און געליטען, ניקטועצט
 אויפען הארצען, גיט געהאט איין גוטען בריינד, פאר נעמען אויס
 דער ציילען זיינע גרויסע צרות, זיין ביטערע הארץ, און בעמין זיין
 געה; זיינע צרות זיינען אבער גרעסער שטארקער געווארן, זייא
 האבען אים צו געמאכטען גאהענטער צום הארצען, פייוויל האט
 מ'רא געהאט פאר זיך אליין, ער האט געפילט אז עס פלעגט אים
 דער קאפ, עס הייבט זיך דער מוח, ער רירט זיך פון זינען.

4.

דער גרוש .

— וואו איז געווען מיין דעה, מיין שכל? ... מ'ראכט מיט
 זיך פייוויל, זינענדיג ביי זיין שניידער טיש, האלמענדיג אין דיא
 האנד אפאר ארבייל פון אשטיק ארבעט: וויא אזוי האב איך זיך
 געלאזען איין ריידען פון איר, איך זאל געמען לעקעש דעם ממור
 פאר איין ארבעטער ... האב איך באלד גיט געבארפט פאר
 שטיין? ... ווייס איך נאר גיט אז זיא איז מיט לעקעשען גיטען איין
 ליב (צווייענדיגער תנאים)

ליב און
 זיין? א
 און איי
 וואס טו
 דער צייג
 גיזען.
 דיא בוש
 פאר דעך
 מען לאכ
 די גאנצ
 דאס בוש
 איז דאס
 מ'רייזען
 דעם ממ
 בין איך
 מאוס'ן
 זאל איך
 אפ פון
 בעסטע
 שפאציר
 זיינען?
 זיין בייג
 גענאנט,
 שטאקל
 די

לייב און זעער? אז ווא האט דורך אויס געוואלט גאר זיין בלח
 זיין? אז ווא האט מיר פיינט געהאט וויא אנומער איד אפאלשען?
 און איצט? האט זיא מיר ליב? איצט איז זיא מיינע? ... אָבער
 וואס טוט מען? גיין שרייען אין די נאסען? גיין צום רב, און אים
 דער ציילען פשוט דעם אמת... אז איה האב מיט מיינע אויגען
 גזעהן... גאר וויא קאן איה דאס דער ציילען? וויא גרויס איז
 דיא בוששה!...

באי דיא לעצטע ווארמער, האט פייוויל, מיט ביידע האַנד
 פאר דעקט זיין פנים, און זיך ביטערליך צו גויינט...

— גאר זאל זיין וואס עס וויל! פראכט פייוויל ווידער; זאל
 מען לאכען פון מיר, ווער עס וויל, און וויפיל מען וויל! זאל לאכין
 די גאנצע שטאט מאגשען, אפילו ביולקעלע אויף... איה האב
 דאס בשר פאר דינט, מען רופט מיר גאר, און איה בין אנאר...
 איז דאס ניט אנאנעשקייט? באַרף איה דען ניט זייא ביידען ארויס
 מ'רייבן, ארויס נאנען, וויא די הינד? באַרף איה דען ניט, לעקעש
 דעם ממור, צו ברעכען זיינע ביינער? גאר אז איה קאן דאס ניט,
 בין איה דאך לפחות מהניב, גיין צום רב, אים מגלה זיין דעם
 מאוס'ן אמת... זיא איז דאך איין אלשת איש... און פאר וואס
 זאל איה מאקע שוין, מאקע באלד גיט גיין? פאר וואס לייג איה
 אפ פון טאג אויף טאג? איה גייא! איצט איז דיא רעכטע דיא
 פעקטע צייט, זיי ווינען ביידע אנועק גינאנגען אין בולוואר... זיי
 שפאצירען זיך אום ווער גויים וואו היען? וואו זייערע ערמער
 זיינען? אט איצט גייא איה! פייוויל האט זיך אהייב געגעבען פון
 זיין ביינקל מיט אזא מין גרויסקען אינגעשט, וויא אימיצער וואלט אים
 גענאנט, געמריבען, געשלאנגען אין קארק פייוויל גייא גיבער!

פייוויל האט אויף זיך ארויף גימאפט זיין ראק, גענומען זיין
 שטאקל אין האַנד, און ארויס געלאפען אויפגען נאס.
 דער קולער ווינטעלע, מיט דעם פרישען לופט פון דרויסקען
 (צווייענדיגער תנאים) האט

א'דיג אפ
 זיך, גאר
 עקאנט;
 ע חענע
 קראפט,
 ויגדינטען
 קללות,
 אס פעשע
 בייסקען,
 ויא דער
 יקנועצט
 זען אויס
 עמין זיין
 ין, זייא
 ויל האט
 גיט אים

אכט מיט
 אין דיא
 איה זיך
 נם ממור
 פאר
 זעען איין

האט פייולען אפ געקוקט. ער איז געקומען צו זיך, און האט זיך אנהאלע געשטעלט.

— גיט איה מאַקע צום רב? — האט ער ווידער מיט זיך אָנגעהייבן טראַכטען? וואס וועט אָבער דער סוף זיין? וועל איה זיך גיט מבטח זיין אומזיסט? וועל איה גיט איה ברען אַחַתוּגָה, וואס איה וועל באַרַפֿען אליין דער פֿלי זמר זיין? און מאַקע דער טאַנצער איה? ... זאל איה זיך אומקערען? ... קוקן און שווינגען, זעהן און ליידען? דאס קאן איה גיט ... איה מוז גיין צום רב! אָבער וואס וועל איה אים זאָגען? וויא אזוי דער ציילט מען אים, אז ער זאל אליין פאר שטיין? נאר נאר גיט, ער איז אַרב, מַסַמָמא וועט ער אליין פאר שטיין ... וואס גאט וועט געבן, דאס וועט זיין, איה גיט! ...

מיט דריי שעה שפּעטער, איז דעם רב-ס שמש געקומען מיט די מאַדאם פעשע היענע צום רב.

פעשע היענע האט נאָך פֿריליך מודיע געווען, אז זיא איז מרוצה געווען באי פייולען, מיט אזא גאר, וויל זיא גיט לעבען.

די לעצטע וואַרטער האָבען פייולען וויא שפּילקעס גישמאכטן ער האט אים געשטעלט זיינע ביידע אויגען אויף פעשע היענען מיט אזא פֿהנטניג קוק, וויא ער וואלט זאָגען: "וואס בין איה פאר אנאר? זאג אז דו ווילסט מיט מיר גיט לעבען, ווייל רעקעש דער ממזר געפעלט דיר בעסער! אָבער וואס ווילסט דו גלונטש פון מיר?"

דער רב האט אפילו געוואלט מאַכען אַשלוס ... (אט ווער עס האט פיינט געלט! און מען זאָגט אז דיא גלי קודש שמואַרבען פאר אַקאַפּיקע)! נאר וואס מער ער האט געוואלט האט פעשע היענע געשריען אז זיא וויל גיט, פייולען איז שוין דוקא מרוצה געווען (צווייענדיגער תנאים)

געטען
א
מיט אל
די צוויי
אפ גיט
וויל, א
דער צו
געלאזט
אביע

דעם ר
סעודה
היענע
פון צו

איצט
האלו
געווען
דאס
דיא

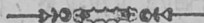
גערען) ... און דער רב האט זיך געטוישט געטען צוויי נייע פלים ...

אויגענבליקליך איז געשאפען געווארען אסופר, מיט ערוח, מיט אלע מכשורים עס האט געדויערט אקארגע שעה צייט, ויגען די צוויי געבוידענע, די צוויי גיפענטמעטע. ניטען אפ געבוידען, אפ גיפענטמעט, און פראי; יעדער האט געמאגט גיין וואו ער וויל, און טאהן וואס ער וויל.

געטליכע מאן פסדר האט דער עולם געהאט צו ריידען, און צו דער ציילען, פון דעם פלוצלעכען גט; נאר מאקע באלד האט זיך געלאזט הערען באייעס איבערען שטאט, אז עס וועט זיין אגייע חופה, און דאס איז געווען אמת.

פעשע חיענע די גרושה, האט זיך גענוקען מיט לעקעש דעם פמור, עס איז געווען, דער ציילט מען גאר אנרויס ארטיגע סעודה, ששון ושבת; לעקעש איז ניטען צו פריערען, פעשע חיענע געוויס, די פלי קודש אויף, און דאס איז אלעס געווארען פון צוויי און צו פריעדענע ...

נאר איין פייוויל איז געווען אינצוגפרידען, טייל פריער אזויא איצט, דער נאמען גרוש" איז בייא אים געטען וויא אשמיין אויפין האלז, וואס שלעפט אים, אין שאול פחתיה; ער איז בייא זיך געטען נייער גידער געשלאגען, ער האט בייא זיך געפיהלט אז דאס שטראפט אים גאט, פאר ניין יענע גרויסע עולה, געגען דיא יתומה.

(צווייענדיגער רנאים)

אייער

זאט זיך

י"ט זיך

וועל

פארען

און

קוקן

יך מוז

ציילט

ער איז

געבין

ימען

אז ניא

א ניט

מאבין

זיענען

פאר

דער

קלנטע

ווער

ירבען

ועשע

רויזח

5.

דיא באַקע .

איינער אליין אין אקליין ציממערלי , ויצט פייוויל דער לאנגער
בייא זיין גרויסען שניידער טיש , פאר גרייט אפוס איבער אפוס ,
שטרענענענדיג אשטיק ארבעט , אונ איז ויער פאר טראכט , וויילע
ווייז בייקט זיך ארויס פון זיין גרוסט אשנערער זיפטיץ , וועלכען
פייוויל באגלייט אים יעדער קאל , מיט איין אונטערבורצין טאם
קען קאן מייגען , דאס איז אמין גנון . . .

גאר אונגעריכט , האט זיך גיעפניגט דיא טוהר , אונ גאנץ
שטיל גאנץ זאכט האט זיך אויפין שטעל געוויזן דער געלער
אָפּגיבלאקירטער שאייל , נואס פייוויל דער לאנגער האט איהם אָמאל ,
מיט אַיאַהר צייט צוריק , ויער גוט גיקאנט .

דעם דאזיגן שאייל האבין אלע גיקאנט , אונ ווער עם האט
אים גיעהען , האט פאלד גיוואוסט , אז איבענויטיג אין שאייל
געפניגט זיך קיינע אנדערע , אויסקער דיא באַקע טריינע האדע !
דער ועהענדיג דעם קאל דעם בעקאנטען שאייל , איז פייוולען
קאלט גינארין , אין ויינע אלע אברים . . .

נואס ער האט זיך אזוי דער שראקן , האט ער אליין גיט
גיוואוסט , ער האט גימינט , אז דיא באַקע טריינע האדע , איז
גיקומען זעהען צו אים גקמה , איהם וידלען שילטין , פלוכין !

אריין גייענדיג מיט ביידע פיס אין דעם קליינעם איינגין תדרל
אונ צו מאכענדיג דיא טוהר אהינטער זיך , האט זיך דיא באַקע
אויס גיגרייט מיט דעם פנים צו פייוולען . אויס גישטעלט אויף אים
אירע פלינדליכע אויגען , ארעגעלע בעטראכט פייווילס השקדניגן
פנים , אונ אהויבין אפריילעכען „האט העקף א גוואנט .

פייוויל האט קוים גיענטפערט „אגוט נאהר !“ ער איז אזוי צו
מישט גינען , ער האט גאר גיט געוואוסט , נואס ער נאל דא פאפן ,
בעמען (צווייענדיגער תנאים)

בעטין די
זיצין , ון
בארף זי
גילויבט

גיפרענג
גינהערט
נואס ב
שמה
אקהלו
מענשן
איז גי
בערוה
אויף ון
באָקע
געקומ

קומע
„דו ג
„מער

גענוע
אויף

בעטן דיא באפען זיצען, האט ער נישט קיין ביינקל, נישט בעטן זיצן, וואס האט דאס פאר אפנים? אונד הויזן אלעס דעם, וואס דארף ויא אים? וואס וועט ויא אים זאגן?...
 — וואס מאכסט דו פייוועלע? לעבסט דוא? ביזט דוא שוין גילויבט איו נאט פטור געווארען, פון דייע גרויסע צרות?"

דיא דאווע עמליכע ווערטרער האט דיא באפע טריינע האדע גיפרענט מיט אזא נגון, מיט אזא טאן, וואס אין איהם האט זיך גיהערט, גרויס מיט-לייד, אמתע בתמנות, פון אנגעטרייע מוטער, וואס בעזארנט זיך פאר איר קינדס וסורים אונד צער, אונד איו מלא שמחה, אז דער קינד איו פון זייע בעפרייט גיטוראין. — וויא אקיהלער געשמאקער ווינטעלע, אויף אצוהיזטין אפאלשטויזטין מענשען, איו אים זייער ליב, זייער ניקא, אט אזוי ליב אונד ניקא איו גיטען פייוועלען די באפעס ווערטרער, ער האט זיך אביסילע בערוהיגט, אונד אפ געבענדיג דיא באפען דעם איינציגען ביינקעל, אויף וועלכען ער איו גיזעקסען האט ער גיזאגט: "איך דאנק איהך באפע! גילויבט איו נאט איהך בין שוין איבער געקומען, אונד אפ געקומען!"

— "ביהלסטו דו פייוועלע יא, אז דו האסט געדארפט אפ קומען? איצט ביזט דו אויך מודה? הא פייוועלע? איצט וועסט דו גילויבען, אז דיא באפע האט געמיינט דיין טובה, דיין גליק, מער גאר נישט!"

— "איך בין מודה, אמת באפע, אמת! איך בין וועהרנט געווען דעם שטעקין... איך האב מיינע צרות פשר פאר דינט!"

— וואס טראכסט דו איצט מאהן פייוועלע? הא — איצט וויל איך זיך אביסילע אפ רוקען, אביסילע אומקוקן

אויף נאמטעס וועלט, קומען צו זיך... (צווייענדיגער תנאים) זיא

ונגער
 שום,
 ויילע
 לבען
 טאם

גאנץ
 גלער
 אל,

האט
 אייל
 יע!
 ולען

נישט
 איו

ד/ל
 אפע
 אים
 יגין

צו
 פן,

— "וויא האט דיר אפנים גוט ארום גענוקען? ...
 — וואס הייבסט גענוקען, איה בין גיבליבין אט וויא איהר
 זעהט קאק סטאי! "הויך דעם מיט, מיט דעם פיינקעל, מיט דיא
 נאדל — שער האט. זיא מיר, וואס אהאר וועהרט גיט איבער
 גראזין ...

— "ווייבסט דוא שוין אז זיא האט חתונה גיהאט מיט
 לעקעשוין?"

— "דאס האב איה גוואוסט, פאקע דעם ערשטין חודש
 נאך מיין חתונה, בארד וויא ער איז צו מיר אגעקומען ..."

— "אי! אי! דאס איז אשטיק אררה ...
 פיוויל האט געשוויגן."

— אונ אז איה וועל דיר פיווועלע, ורדער געבען אנומע
 בלה, וועסט דו מיר פאלגין?"

— "עסקאן זיין, איה מיין אז איה וועל איה פאלגין!"

— גיין, פיווועלע, דו רייד מיט מיר רייגע קלארע ווארטרער
 גיט "עסקאן זיין" "איה מיין" ווילסט מיר פאלגין?"

— איה ווע? איה פאלגין באבע! נאר ארעכטע אנלייכע זאך,
 אי, איה האב שוין מורא!

— דו ביזט מרוצה איבער בעסטין דיין גינעזענע בלה דיא
 גומע די גרליכע ביילקעלין ...

— "אודאי בין איה מחויב זיא בעסטין, זיא זאל מוסל זיין
 גענעם גיין, אונ אור באבע וועט פועלין באי איר, אז זיא זאל מיר
 מוסל זיין? אייביג וועל איה איה דאנקען!"

— "איה וועל פועלין, נאר אקלייגער תנאי איז דער באי .."

— "דרייני? זאגט באבע, זאגט! וואס וויל זיא פון מיר?"

— "דאס וואס איה וויל פון דיר!"

— מיט רעמענעשין, רעדט איהר באבע מיט מיר? איהר

ווייסט (צווייענדיגער תנאים)

ווייבסט
 ווילסט
 דו זאל
 איה וו

פאלגין

אונ

וואס
 אויף
 זיין

אייב
 גליק
 גיט

בלה
 גרע
 גיט

בייל
 אזוי
 זייט
 חרנו

נויסקט דאך איך בין אפראסקטער חי וקנס! אדרבה זאגטע וואס
וויילט איהר פון כויר? רחוקה וימי נקמתי את עמך אלוהים
— האב איך דען דיר תחילת ביידין ניט גיזאנט, איך וויל
די זאלקסט מיר פאלגין, פאלגין אונ נוערין אמתן פאר די פלה וואס
איך וועל דיר זאגין.

— אונ זיא... וויל אויך דאס זעלביגע? אז איך זאל איך
פאלגין, קער גאר ניט!

— זאגן ריכטיג פיווישל!

— נו? ווער איז זיא די פלה? אדרבה זאגט, וועל איך הערין
אונ וויססין.

— די פלה איז ביילקעלע! דו קאנסט זיא? אט די ביילקעלע
וואס דוא האסט זיא מבוש גינען, דיא זעלביגע ביילקעלע ווארט
אויף דיר, אונ איך וועל פועלין באי איר, ויא זאל דור מוחל
זיין, אונ ביין פלה איבער אנניעס זיין!

— איך פאלג איך באבע, מהוט וויא איהר פארשטעהט!

— איצט מאנסט דו פיוועלע אויף אמאך נומעס ווארטין,
איצט מאנסט דוא זיכער זיין, אז דוא וועסט נאך אמאל רייד אונ
גליקליך זיין! ביילקעלע איז דיין גליק, אונ דיין גליק האט קיינער
ניט צו גענומען, ער ווארט אויף דיר!

דעס זעלביגן אנוענד איז גינען אצנווייטין מאל הנאים, חתן
בלה תאבין זיך ביידע גישעפט, גאר נעמעס בנזין איז גינען
גרעסער, האט דער פארפעטענער עולם צום הנאים קיין צייט
ניחאט, דיא נאך ריכטיג צו באקלערין.

מיט 10 טאג נאבין הנאים, איז גינען ביי פיוועלען מיט
ביילקעלען חתונה, אויף דיא חתונה איז גינען אגרוסקער עולם ניט
אזוי צו ליב דעס חתן, ווי צו ליב דיא פלה, דער עולם איז גינען
זייער פריילעך, חתן פלה תאבין פיל טפנות באקימען. פאלד נאך
חתונה האט פיוויל געדונגען ארעכטע דיר, ער האט געדונגען

אפאר

(צווייענדיגער תנאים)

איהר
דיא
יקער
מיט

זיך

ומע

זער

יך

דיא

זיין

מיר

?

הר

אפאר גוטע ארבעטער, עס האט אים אָנגעהויבען פון מאג מער
 מצלח זיין; ביילקעלע האט אים אָפ געהויבט ווי די אויג אין קאפ;
 פייוויל האט גאר באקומען איין אנדער פנים, מיט אים אנדער
 שטאלץ; נאך דיא צרות, וואס ער האט גיהאט, האט ער איצט
 געוואוסט וויא צו שאמציין ביילקעלעס גיטראישאפט, איר ליבשאפט,
 מיט איר גרויסע פרייה-שאפט.

6

פייערדיגע פעטש

אנגליקליכן חודש האט פעשע היענע אָפ גילעפט אויף דער
 וועלט מיט איר ליבין לעקעשין!
 גאר וואס טויגין דיא חדשים דיגע גליקין? וואס העלפט יענער
 גליק, יענע פרייד, מיט יענע שמחה, וואס גידויבערט איין מינוט
 איין סיקונדע? וואס פאר אטרייט האט יענער בלינדער, פון דיא
 אויגענגליקליכע ליכטיגקייט וואס ער האט גיזעהן? אז דערהתשק
 פאר ראפילט זיך, אונ פאר גרעסערט זיך דער נאך אסאך מער!
 גליקליך איז פעשע היענע, מיט יענע 30 גליקליכע טאג
 גינוען, אָבער וויא אוינגליקליך, וויא פינסטער, וויא ביטער, איז איר
 דער נאך גינוארין? ...

פעשע היענע האט אויך דעם קאל געמיינט, אז זיא וועט
 זיין דיא הארשעריין, זיא וועט אים לעקעשין, אויך האלטין אין
 דער מוכא וויא אקאל פייוולען, גאר זיא האט זיך אָפ גינארט.
 — וואו שלעפעסט דוא זיך צרום אזוי שפעט? הא?! ...
 האט פעשע היענע גיפרעגט באי איר לעקעשין דעם ערשטין טאג
 פון צווייטין חודש, נאך זיער חתונה, בשעת לעקעש האט זיך
 (צווייענדיגער תנאים) פארזאמט

פארן
 שטיין
 במיל
 באל
 מיט
 ער
 מומי
 צו
 באי
 שזין
 שטין
 מרע
 זאט
 זייגן
 דער
 האט
 מוין
 אבן
 זיך
 הא
 ביי
 פינ
 אר

פארנאמט מיט אשעה אָדער קער, צוא קומען אהיים, וויא זיין
שטייגער איז.

פון דיא דאווע פראגע, האט לעקעש וואס ער איז שוין
במילא ברזגז אונ ביז גיווען אויף פעשע היענען, זיך גיפונען
באליידיגט, עפעס האט דיא פראגע, מיט איךע פראפ, גיקלונגען
מיט דעם גגון, וואס אפזייער לעהרער פֿרעגט זיין פלמיד; אונ
ער האט זיא באלד גיענטפערט.

— אונ פאר וואס ווערסט דו גיט ארויס גישלעפט אזוי שפעט?
הא? איה פֿרעג דיר!

הונדערט הארמאטין קלאפ, וואלטן זיא ווייניגער צוא
מומולט, וויא דיא קורצע תשובה; זיא איז אנוילע גישמאנען וויא
צו מישט, נאר באלד איז זיא צוא זיך גיקומען, אונ וויסנדיג
באי זיך, אז קוים וועט זיא אים דעם קאל פאר שווייגן, וועט ער
שוין תמיד איבער איר האבין דיא קמולעה, אונ אז זיא וועט זיך
שטעלין פעסט אנקענין, וועט ער וויססן, אז ער טאר גיט ארויס-
קרענין גענען איר מיט אנעלכע הארמע ווארטער, האט זיא צוא
ואמען גינגמען דיא כחות, אונ געבענדיג מיט אפאר טעלער וואס
זיינען אויפין טיש גישמאנען צו גיגרייט צום עסן, אמראסק אן
דער ערד, האט זיא גיזאגט יוער לעקעש ממזר, ארויס גישלעפט,
האט היינטיגע נאכט, פאר האפט ואלסט דוא ווערין, פון
סווענט מרות משונות, אז קיין טאטער זאל דיר גיט העלפן,
אבפֿרה ואלסט דו ווערין פאר פייווילסט מינדסטן גאגיל!...

נאר קוים האט פעשע היענע געענדיגט איר דרשה, האט
זיך געהערט אפאר משונה פייערדיגע שפעטש. אונ גלייך זאך דעם
האט זיך פעשע היענע מיט ביידע האנד גיהאפט פאר איךע
ביידע באקן, וואס זיינען גיווען וויא פייער רויט... אונ לאנגע
פינעף פאסן, אין פינגער גישטאלט, האבין זיך פון די רויסקויט
ארויסגעשפיגלט, נאטור וויא ארעגיבוביגין פון וואלקן, אונ זיא
(צווייענדיגער תנאים)
איז

איז ארויס גלאפוי אויפן גאס מיט אנווילד געשריי אי! אי! אי!
 דיא פונקטערע גאכט האט דעם קאל צו גידעקט אויף דעם ערשטן
 גליקליכן, אדער אוינגליקליכן אנווענד; פעשע חיענע האט דעם
 קאל גינאכטיגט ביים ברודער, לעקעש האט פון צרות, אויס
 גיטרונקען די גאנצע האלבע קווארט בראנפין, וואס ער ה מיט
 זיך גיבראכט, וויא ער וואלט וויססין, אז דאס וועט אים זיין
 אמרייטט במקום פעשע חיענען, טויד שפור איז ער אנשלאפן
 גינווארין.

דרייא חדשים צייט פסדר, האבין זיך דיא מלחמות צווישן די
 פאר פאלק איבער גיחורט אלע מאג, ועדער קאל, מיט מער מעם,
 מיט מער התלהבות, עס וויגען גיווען צייטן וואס ביידע וויגען
 אויפגעגאנגען מיט פאר בוידענע קאפ, מיט צו שלאגענע אויגן,
 מיט צו דראפעטע פנים-ר, עס איז גיווען שייין פאר גאט אונ
 לייט; ביז צום לעצט האבין זיך גוטע מאנשן אריין געמישט,
 וויא צוא זאמען געפירט אויף אנט, וויא האבין זיך
 ביידע גינט.

צוויי יאהר איז פשע חיענע גיווען אגרושה, צוויי יאהר האט
 זיא זיך אפ גימוטשעט, אויס געריסין, אויס געפלקט גענווארין,
 ביז זיא האט זיך מפרגס גיווען; עס וויגען אויטער גיקומען
 שלעכטע יאהרין, צו די מלאכה פאפיראסיגמאקעראי, האבין זיך
 גיחאפט אלע מיידלעך, מיט אלע ווייבלעך אויף יעדער פאפיראס
 האבין זיך גיפונען 99 טאכערנים, מען האט אגנעהייבן ווארפן
 מקח, טאכין פאר אוימוזסט, אונ גאך אלעס דעם, האבין גאר
 יענע גיהאט קלומרשט צו ביסלעך ארבעט, דיא וואס וויגען טאקע
 מיט אמת קינצלעריגס אין דער ארבעט, אונ האבין אשייגעס
 פנים... גאר אזא פעשע חיענע, וואס האט זיך קיין קאל גיט
 אויס געצייכונט מיט דיא ארבעט, אונ אפנים האט זיא איצט
 גיהאט פון אשווארין יאהר, אט די פעשע חיענע פלעגט דארפן
 צווייענדיגער תנאים) אפטלעך

אפן
 דאן
 זיא
 מיט
 קא
 איר
 קינד
 חת

פון
 גינו

גוט
 און
 אי
 גע

זיא
 בר
 בי
 ווא
 אל

און
 גיי
 פו

לך

אפֿטֿלעך צו הונגערין, סיידן אז ווא פֿלעגט קומען וצום פֿרודער, דאָרט פֿלעגט זיך פֿאר פֿרייבין דעם הונגער, נאר דער פֿאר, האט זיך וועדער ביסען מיט טרערן פֿענאסין, ווארום דיא שוועגערין מיט אירע שפּאָאָנאָרמלעך איז איר דיא יאהרין דער גאנגען, זיך האט זיך גינאָרנין מיט יעדער ביסין פֿרויס, און דאס האט איר געדריקט, געטריבן און גיצוואנגען אז זיך זאל מער נישט קוקן אויף קיינע גליקן, און פֿאר וועמען עס וועט זיך פֿרעפֿין פֿרונה האבן.

אויף איר גליק האט זיך זיך גימראפֿין איין אלמן אפֿגעש פֿון אַזאָהר פּופֿציו, ומיט זעקס קליינע קינדער. עס איז גינען חופּה.

פינף יאהר האט זיך מיט דעם אכטין מאן אפֿ גילעבס, נישט אין גרויס הרקבה, עס ווינען גינען צייטן וואס פֿעשע היענע איז נישט גינען זשענדע, אין קיין נאך, זיך האט אלץ געהאט, אי אַשטעקין, אי אַבייטש, אי פֿאמיש מיט קולקעס, אויס- געריסענע האר, אונטער געשלאנגענע אויגן! און צייטען, וואס זיך וואלט מיט דעם גרעסטין אפֿעמיט עסין אַשטיקיל טרוקן פֿרויס, נאר ווען ער וואלט גענוען; נאר סוף פינף יאהר איז איר מאן געשטארבן, זיך איז גיבליבן מיט דריי אייגענע קינדערלעך, וואס זיך האט מיט דעם מאן געבוירן — אַוויקטע אַרעמע אַלמנה!

אויפֿשע צייט האט זיך געראנגעלט מיט דעם נויט און מיט דיא דחקות און האט צום לעצט געמוזט נאך געבען, גיין צום גפּאי פֿון דיא חברה "לחם אַביונים" בעטין אויף פֿרוידט פֿאר דיא קינדערלעך.

זיך האט זיך אָנגעהייבן נאך פֿרעגין, וואו וואהנט דער לחם אַביונים גפּאי און האט זיך דער פֿרענט. (און דעם סוף, אַביונים צוויי ענדיגער תנאים) זיך

אי
טמין
דעם
אויס
מיט
זיין
אפֿין

די
גם,
גען
ין,
און
ט,
זיך

אט
ין,
גען
זיך
אפֿ
זיין
אר
גע
גם
יט
ט:
זיין

זיא איז אריין געקומען אין דעם אָנגעוויזענעם הויף וואס
 קען האט זיא געוויזן ; דאס איז געווען וויער אַשינגער אריינער ,
 אַציקטיגער הויף , אויף וועלכען עס ווײַזען געווען עמליכע פייגע
 דירות וואס שטילע ערליכע מאַנשין האבן געוואהנט , זיא האט
 זיך קאם דער פֿרעגט צום גבאי .
 אריין קומענדיג אין שטוב , איז איר אַנגעגין געקומען
 אַכרייטע אַדיקע דאָמע , מיט אליבטיגן שיינעם פנים , וואס
 האט גיפֿרענט זיא אַרעמע אידינע : וואס דאַרפט איר ?

— אויך דאַרף צום גבאי . . . האט פעשע היענע קאם אויס
 גירעט , איז ער אין דער היים ?
 — "פיייוועלע ! גיי קען רופט דיר ! האט זיא דאָמקע
 הויף געזאָגט .

הערענדיג דעם גאָמען פיייוועלע , איז באי פעשע היענען
 קאלט געווארין אונטערין צונג , זיא האט גיפולט וויא אירע פיס
 האבן זיך באי איר אונטער געבֿראַכּן , איר איז געווארין פינגסטער
 אין זיא אויגן , דער קאפ האט זיך פאר דרייט , איין מינוט צו
 קלשות . . .

— גיין , גיין , דאס איז אומגעליך . האט פעשע היענע מיט
 זיך געפֿראַכּט "ווייניג פיייוולס ווײַזען דא אויף דער וועלט ? וויא
 איז דאס מיגלעך אז דער שניידערוק זאל גאר אנבאי ווערין , אויף
 שרעק זיך אומזיסט ! דער גיבאָק האט זיא עמנואס בערוהינט ,
 זיא האט זיך אַראַפ געלאָזן אויף דעם בייגקיל באי וועלכין זיא
 איז גישטאָנען .

אַקליינע וויילע פֿאר באי איז ארויס געקומען דער גבאי .
 דאס איז געווען כּמעט דער וועלכיגער פיייוול דער לאַנגער וואס
 אַמאל , ניט קער וואס ער איז געווארין דיקער , פֿעטער , וואס
 (צווייענדיגער תנאים) ויין

זיין
 גרע
 גיט
 איין
 יעדן
 זאל

אנג
 גאון
 גיט
 איר
 אידן
 געל

ניט
 זא

איה
 צוא
 שאי

אויך

קאג
 וויא

זיין פנים איז איצט רויט . ער שיינט , דער באַרד איז גינאָראַרין
 גרעסער ! דאס זיינען קרוב צו אַכט יאהר , נואס זיא האט אים
 גיט געזעהן , אונ ער זיא אויף גיט , הנס זיי זיינען ביידע אין
 איין שפאָרט , דיא גאַנצע צייט ; נוארוס זעדער האט זיך געהויט ,
 זעדער האט געזוכט אַנדערע גאַסין מיט אַנדערע וועגין , מען
 זאל זיך קלילה גיין פאל גיט באַגעגענען .

— 'נואס גומעס וועט איר באַפעניו זאגין ?' האט פייוויל מיט
 אַנבאַזת-שין גנון , נואס איז אויס געמישט ווייַקייט מיט שטאַלצקייט,
 באַזאָה מיט עניוּת גינאַנט , גיט דער קאַגענדיג אז דאס איז זיין
 גינעזענע פעשע היענע נואס ער האט אַמאל געציטערט פאר
 איר , וויא פאר פייער ; פאר פייווילס אויגין איז גינעסין אַחשקדיגע
 אידניע אַגעקוייטער פנים , אויס געמישט מיט אַשוואַצע
 געלְקייט , זייער איין אַרעמע .

— 'נואס דאַרפֿט איהר ?' האט פייוויל העכער אַפיקל גיפֿרעגט ,
 גיט ערהאַלטענדיג אַנטוואַרט אויף זיין ערשטע פֿראַגע , אונ מינענדיג
 אז דיא אַלטע איז גיוויס טויב .

— 'וויילט איהר באַזע אַנדכּה ? אַזעטל ?' נואס שנוייגט
 איהר ?' האט פייוויל צום דריטען מאל געזאָגט , זיך צו ביינענדיג
 צוא דיא אַלטע וועלכע האט פאר שטעלט איר פנים מיט אַפֿרעג
 שאַלבל , אונ פֿרערין האבין זיך וויא אַרעגין גינאַסין !

— 'אח , גאַט מיינער , פֿעשע קע-גע !' . . . האט פייוויל
 אויסגעשריגן מיט גרויס שרעק , דערקאַנגענדיג דיא אַלטע . . .
 פעשע היענע האט אַבער ווידער גיט גינעטפֿערט , זיא
 האט זיך אַסאפ גינעבין פון בייַנקיר , ארויס גילאַבין פון שטוב ,
 וויא פּאָ אליבין גרוב .

קומענדיג (צווייענדיגער תנאים)

קומענדיג אהיים, האט זי געהאפט אשפּריק, געמאכט
 אהליה, זיך גענואלט אויף היינען, נאר מען האט זיא בעצייטן
 פאר האפט, אונ ניט דער לאזן; פעשע היענעס צרות מיט
 ענקת נפש, האבן זיא גערדט ביים טח, זיא איז אביסיל אראפ
 פון דעת, מען האט געמוזט איר אפ שיקן, אין יענע הויז קאס
 מען היילט נייקטליכע קראנקע, אציט יאהרין איז פעשע היענע
 דארט געווען, זיא האט מיט קיינעם אנוארט ניט גרעט, אירע
 אלע רייד, מיט אירע אלע אנטווארטן אויף וואס מען פלעגט זיא
 פרעגן, איז געווען — "אויך מיר אנבאי!"

ענדע

(צווייענדיגער תנאים)

כט
פז
אש
אס
נע
נע
וי

